

www.jollibread.com

© 2020, Mercé Viana

© 2020, Laura Mayashiro

© D'aquesta edició:

2021, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-48-5

Depòsit legal: M-31348-2020

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: febrer de 2021

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

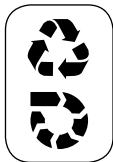
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Un crac de xiqueta!

Mercé Viana

Il·lustracions de Laura Mayashiro

jollibre

*Per a tu, Ximena,
nineta dels meus ulls.*

Preàmbul

Quan Jordi li la deixà als braços, Carme, la iaia materna, se la va mirar amb una im-
mensa tendresa. Va ser després que la cri-
atura obrira els ulls, deixant veure un blau
captivador, com si foren dos pessics de cel,
quan la iaia va quedar absolutament boca-
badada.

—Igualets que els del iaio i grans com
els de la iaia. Quina meravella d'ulls! Quin
regal de criatura! —va pensar Carme molt
satisfeta.

Tot just en aquell moment, la nounada
va fer un somriure enigmàtic, alhora que es
posava un dels ditets als llavis i emetia uns

sons desconcertants amb una veueta fina i amorosa:

—Hum, nyaaac, nyic!

En acabat, va tancar els ulls al mateix temps que a la iaia, per culpa de la sorpresa, quasi se li va caure la criatura a terra.

8 Jordi, el pare, que no volia ser menys, va quedar amb la boca oberta. Quan, per fi, la va poder tancar, preguntà, amb veu emocionada i un poc tremolosa:

—Carme, tu creus que és normal que una nena acabadeta de nàixer parle?

I, sense esperar cap resposta, començà a cridar, mentre es dirigia al costat de Carmeta, la seua dona i mare de la criatura:

—Somriu i parla! La nostra filla somriu i parla! La xiqueta parla!

Carmeta, esgotada pel part, mirà amb desgana el seu marit i, amb un fil de veu, tan sols encertà a dir:

—No digues animalades, home. Qualsevol que et senta pensarà que has perdut el cap...

I Carmeta tornà a tancar els ulls. Jordi es va girar cap a Carme, la sogra, i, mirant-la amb torbació, li va preguntar:

—Veritat que tu ho has vist com jo, Carme? Veritat que sí? Veritat que no ha sigut una al·lucinació meua? Veritat que no?

9

La dona, que encara portava la criatura als braços, li va contestar:

—Ai, fill meu, què vols que et diga? Si és una al·lucinació, l'hem tinguda els dos. Tu ja saps que, de vegades, l'excés d'il·lusió ens fa veure i sentir coses que no són reals.

—Sí, potser tens raó...

Carme va deixar la xiqueta al bressol que hi havia al costat del llit de la mare; però, ves per on, quan aquell cosset diminut tocà el llençol, tornà a obrir una altra volta els

trossets de cel, va clavar la mirada d'angelet en la seua iaia i, amb cara de pilleta, li va fer l'ullet. Tot seguit, tornà a tancar els dos ulls alhora que es posava el dit gros a la boca, xuplant-lo amb desesper.

Carme, amb un fil de veu, exclamà:

10 —Crec que la xiqueta té gana...

La tradició va cessar i Carme es va amoïnar

Li van posar el nom de Ximena. Els pares ho havien decidit feia molt de temps, però no ho havien dit a Carme, la iaia materna, no fora que s'ho prenguera malament. Ells sabien, massa i tot, que posar-li aquest nom suposava trencar la tradició familiar. Des de la besiaia Carme, una dona adorada per tothom i de qui es contaven anècdotes i històries molt interessants, aquest nom cobrava vida en la primera filla de totes i tots els descendents. I això Carmeta, mare de la criatura, ho sabia.

A la iaia, li ho comunicaren l'endemà de tornar de la clínica, mentre la xiqueta

dormia. La notícia li va caure com una pedrada al cap. Li va canviar el color de la cara i el somriure se li apagà com una ventada d'aire apaga la flama encesa. La mirada no sabia per on anar i un grapat de pensaments gens amables li ompliren el cap, però tot i això, no va dir ni pruna. Pegà mitja volta sense acomiadar-se de la filla i, amb el cap ben alt i el pas ferm, es dirigí cap a casa.

En arribar-hi, es va deixar caure en una cadira i, alçant la veu tot el que va poder, va exclamar amb el dolor més sincer que podia existir a Vineví i també a la Xina:

—Per què, Senyor? Per què ha de passar-me a mi?

Albert, el seu marit i iaio de la criatura, deixà de sentir música a la sala d'estar i, a correuita, es va presentar davant la seua dona. Quan la va veure mirant el sostre amb les mans juntes com si estiguera preguntant a

algun ésser diví, es va espantar moltíssim i, amb la veu més dolça que va trobar al seu interior, li preguntà:

—Què t’ha passat, Carme? Que han atropellat el nostre Torrat? Aquest gos s’ha guanyat a pols el nom que li posàrem, perquè
16 creua els carrers com si creuara el jardinet de casa...

—No, no. No és això —contestà la dona amb aflicció en la veu.

—Llavors? Quina altra cosa més grossa ha pogut passar?

Carme mirà el seu marit amb els ulls aigualosos i li contestà:

—Es tracta de la xiqueta.

—De la nostra xiqueta? S’ha posat malalta? Està hospitalitzada? Què han dit els metges? Se salvarà? —preguntava i preguntava l’home, fins que...

—Pitjor encara.

—Pitjor encara? —repetí Albert amb un fil de veu.

Carme s'alçà de la cadira amb dignitat i digué amb veu no tan digna:

—Carmeta i Jordi no volen posar a la xiconineta el meu nom, tot i que a mi tampoc m'importaria que li afegiren el de Maria, com ara, Mari Carme o Carme Maria..., però no, m'han dit que li posaran Ximena. Ja veus tu quin nom tan absurd. Deu ser una «modernor», t'ho dic jo.

—Reina —digué el marit, ara més tranquil—, això no té cap importància: la vida ha canviat, la manera de pensar dels joves no és com la nostra i, segurament, el nom que han triat els agrada molt i ja està. A més, nosaltres som els iaies i no tenim res a dir.

—Com que no? Que no t'adones que açò va més enllà del nom? —digué la dona molt ofesa.

—Què vols dir?

18 —Que què vull dir? Serà que t'he de recordar que jo soc Carme, que ma mare era Carme, que la mare de ma mare també era Carme i que la mare de la mare de ma mare també va ser Carme? En la família, tothom ha posat el nom de la besiaia a la primera xiqueta que ha tingut. Resultat: trenta-dues Carme. Però la teua filla ara tindrà la barra de trencar amb una tradició familiar.

—Tampoc és perquè t'ho prengues així, dona! Ja saps com són els pares de hui en dia...

—Però quina poca sensibilitat que tens, Albert! —li contestà Carme molt indignada.

I, pegant mitja volta, se'n va anar cap al dormitori alhora que cridava molt compungida:

—Quin disgust, Senyor! Quin disgust! No posar-li Carme a la meua xiconineta.